

INTERVENCIÓ DEL MHP SALVADOR ILLA A L'OBERTURA DEL DEBAT SOBRE L'ORIENTACIÓ POLÍTICA GENERAL

Molt Honorable president del Parlament, conselleres, consellers, diputats, diputades, senyores i senyors. Molt bona tarda a totes i a tots.

Em plau adreçar-me a aquesta cambra per tercera vegada després de fer-ho a la sessió d'investidura el passat mes d'agost i posteriorment a la compareixença per donar compte de la formació i organització del Govern, que va tenir lloc, com vostès recordaran, el passat 5 de setembre. Avui ho faig per iniciar el debat sobre l'orientació política general del Govern, debat que dona inici al curs polític i el període de sessions d'aquest Parlament. I això és justament el que em dispo a fer, explicar l'orientació del Govern, del nostre programa, i de la nostra acció política per a aquest curs que encetem i fer també un balanç de la feina feta en aquestes darreres vuit setmanes de Govern.

Crec que aquest debat és també un bon moment per compartir amb tots els grups l'anàlisi i el diagnòstic sobre on ens trobem, en quin moment es troba Catalunya, i què podem esperar, o millor dit, què volem assolir en el futur més immediat com a país.

Per tant, el primer que des del meu punt de vista pertoca és esbrinar, analitzar, el context i donar un punt de perspectiva de l'acció del Govern que pretenem tirar endavant, impulsar.

«La pau ha estat sempre la meva màxima preocupació», va dir Pau Casals l'any 1971 a l'històric discurs a la seu de les Nacions Unides en rebre la Medalla de la Pau. Les mateixes Nacions Unides que avui alguns posen en dubte, però que són un instrument vàlid i legítim que els països del món vam acordar per defensar la pau i la legalitat internacional. Per això, el seu secretari general, António Guterres, compta amb tot el nostre suport i reconeixement.

Cinquanta-tres anys després, la força moral de les paraules de Pau Casals ens ressona

de nou, perquè, malauradament, vivim un context marcat per la guerra. Fa tot just un any, ahir feia tot just un any, el 7 d'octubre del 2023, es produïa el terrible atac, que condemnem, l'atac terrorista de Hamàs contra Israel.

D'aleshores ençà, l'ofensiva del Govern d'Israel ha provocat el desplaçament de milions de persones i, segons les darreres estimacions publicades per la revista The Lancet, les morts relacionades amb el conflicte s'apropen a la xifra de 200.000 persones, la majoria d'elles dones i infants.

Avui ens trobem, diputades i diputats, en el pitjor escenari. La guerra s'ha estès al Líban, provocant més destrucció i més morts, arran de la invasió d'una part d'aquest país per part d'Israel. Alhora, l'Iran ha bombardejat Israel, provocant més víctimes i estralls, i hi ha hagut també accions militars al Iemen: cinc països involucrats en un conflicte que ara té ja una escala regional.

Arribats en aquest punt, les paraules se'ns esgoten i la impotència ens supera, però no podem deixar d'alçar la veu. Com a president de la Generalitat de Catalunya i en nom de tot el Govern, condemnem amb rotunditat qualsevol acte de violència; demanem un alto el foc immediat, perquè per damunt de qualsevol altra consideració està la defensa de la vida de la població civil; i demanem també el respecte al dret internacional i al dret internacional humanitari, és a dir, el compliment de les resolucions de les Nacions Unides.

Més a prop encara d'Europa, continua la guerra a Ucraïna. Però les preguntes que ens hem de fer són les mateixes, no hi ha un doble estàndard, són les mateixes preguntes. Després d'anys d'hostilitats, després de milers de víctimes mortals, després de milers de tones de bombes, després de tantes ciutats devastades, què s'ha aconseguit? Estem més a prop d'una solució? Estem més a prop de la pau i de la convivència que els pobles ucraïnès, rus, palestí i israelià mereixen? És evident que no hi som.

És comprensible l'actitud d'indiferència, d'indignació, de resignació que molts ciutadans tenen davant d'aquesta situació que acabo de descriure. Però no ens ho podem permetre. Catalunya, amb el seu Govern al capdavant, no pot defallir i no es pot resignar. «I am a Catalan», va dir Pau Casals davant les Nacions Unides. El gran

mestre se sentia orgullós de Catalunya perquè el segle XI fou d'alguna manera precursor del que han estat després les Nacions Unides, els acords entre països, quan les autoritats en aquell moment, al segle XI, es van reunir a França per parlar de la pau, en contra de les guerres i de la seva inhumanitat, va explicar Pau Casals.

«Això va ser Catalunya», va revelar el mestre. Avui ens toca a nosaltres, diputades i diputats, estar a la seva alçada. Avui ens toca a nosaltres dir «som catalans i volem la pau», tan senzill i tan difícil. Aquesta no és una demanda innocent o buida. Centrar els esforços en el diàleg i la convivència, per difícil que sigui, és l'únic camí i és, al mateix temps, l'única solució.

La guerra no és inevitable; a través de la política, de la diplomàcia i de la legalitat, les nacions, els estats i els governs tenim la responsabilitat compartida de trobar acords justos per a totes les parts, acords perdurables en el temps que ofereixin un bri d'esperança en el futur. Si no ho fem, les generacions futures no ens ho perdonaran.

No soc, diputades i diputats, ingenu. Sé on soc, sé on som i sé quines coses podem fer com a Govern de Catalunya. El que els dic a tots vostès és que el que puguem fer com a Govern de Catalunya, el que estigui al nostre abast, ho farem. No ens quedarem de braços creuats. El Govern de la Generalitat, amb el conjunt del teixit associatiu català i de les institucions catalanes vinculades al Pròxim Orient, ja estem treballant en tot allò que està a les nostres mans.

El més urgent és prioritzar l'ajut humanitari. Per això, el passat 26 de setembre, el conseller de la Unió Europea i Acció Exterior, l'honorable Jaume Duch, va convocar el Comitè Català d'Ajut Humanitari d'Emergència per coordinar la resposta a la crisi humanitària i activar un primer paquet d'ajuts extraordinari, de mig milió d'euros, a Nacions Unides, que s'afegeix als programes i ajuts en marxa a Palestina. No abandonarem els qui més pateixen la ceguesa i la injustícia de la guerra. Catalunya està i estarà en la primera línia de la solidaritat internacional.

El context internacional, diputades i diputats, és complex. Seria pretensions i temerari ignorar la realitat en la qual ens trobem, però ni la defugirem ni la farem servir d'excusa. Els conflictes bèl·lics al món, que per primera vegada en dos dècades han

crescut en el seu conjunt, ens obren certament noves incerteses. Els conflictes bèl·lics són amenaces explícites que tothom pot identificar.

Alhora, els corrents polítics i socials de fons que es confronten avui al món també tenen un efecte directe i una presència a Catalunya. No obstant, són a vegades més difícils d'identificar i, per tant, és necessari, a criteri meu, prendre'n consciència.

El 2024 ens enfrontem al retrocés democràtic global més perillós d'ençà de la Segona Guerra Mundial, i no exagero, diputades i diputats. L'auge de l'autoritarisme, basat en el discurs de la por i de l'odi, és l'amenaça més urgent a la qual s'enfronten les democràcies occidentals. Els resultats electorals al nostre entorn, el més recent i preocupant a Àustria, al cor d'Europa, així com les eleccions dels Estats Units del proper 5 de novembre, dibuixen un combat global entre les forces autoritàries i els qui defensem la democràcia i els seus valors.

Catalunya no pot viure aïllada del món i de les seves tendències. És més, Catalunya pot contribuir a donar una resposta d'esperança al món. Per això avui ens hem de preguntar on volem situar Catalunya: amb la democràcia o contra la democràcia? La resposta pot semblar tan òbvia que és més necessari que mai pronunciar-la ben alt i ben clar per no oblidar-nos-en: Catalunya sempre ha estat, està i estarà al costat de la democràcia, del progrés i de la pau, perquè tots tres elements estan lligats i cap d'ells és possible sense els altres.

Tal com deia abans, aquest escenari ens podria dur al desànim o a la desesperança. Però, en canvi, si observem bé la conjuntura, ens adonarem que Catalunya té a les seves mans la possibilitat de refermar el seu compromís per liderar un futur millor. És qüestió, diputades i diputats, de saber escollir el lloc on volem ser, de tenir clar el rumb que volem seguir, d'encertar en la recepta i de mantenir les nostres conviccions.

El lloc és un: assumir la generació de prosperitat compartida i la defensa de Catalunya, d'una Catalunya plural i diversa que forma part d'un espai públic compartit que és Espanya, una Espanya plurinacional, i de l'espai públic compartit que és Europa, una Europa d'horitzó federal.

El rumb és clar, al meu entendre: deixar enrere la confrontació erma i saber aprofitar les oportunitats de col·laboració amb el Govern d'Espanya i amb la nova Comissió Europea en un cicle alcista de recursos públics que ens permet multiplicar les potencialitats del país. Si mirem la nostra història recent, Catalunya ha avançat més quan ha compartit esperances amb Espanya i Europa i ha assolit els seus millors moments quan ha compartit optimisme amb Espanya i Europa.

La recepta la tenim damunt la taula: l'informe Draghi i el seu predecessor, l'informe Beta. Ho deixen ben clar: més integració europea, més reformes i més lideratge públic. Amb un objectiu: reforçar l'autosuficiència i la competitivitat d'Europa per afrontar de manera justa la transició ecològica i la transició digital, així com reforçar una nova economia basada en el coneixement i les infraestructures verdes que garanteixi la prosperitat per compartir-la.

Perquè ens fem una idea de la magnitud del canvi que proposen aquests informes, s'estima que caldran 800.000 milions d'euros d'inversió addicional cada any, és a dir, un cinc per cent del producte interior brut de la Unió Europea, només per complir l'estratègia industrial almenys fins a l'any 2030. El darrer pressupost de la Generalitat de Catalunya és de 41.000 milions d'euros, i el darrer paquet de fons Next Generation no arriba als 400.000 milions d'euros, la meitat del que es proposa en un any, els 400.000 milions d'euros, per un període de sis anys.

La proposta Draghi valida en bona mesura, almenys així ho entenc jo, el diagnòstic i les solucions que el Govern proposa per a Catalunya. Es posa de manifest que les prioritats, les polítiques i el projecte de la tercera gran transformació de Catalunya, que més endavant detallaré, estan alineats amb el que proposa l'informe Draghi.

M'agradaria apuntar tres constatacions sobre el punt d'inflexió que suposa aquest diagnòstic, aquest informe, aquesta proposta elaborada a nivell europeu i del lideratge que Catalunya, al meu entendre, pot assumir arran d'ell. Primera constatació: la validesa dels valors i de les polítiques socialdemòcrates, o de justícia social, que estem impulsant a Catalunya. Alguna cosa crec que hem après després de la pandèmia: allò que funciona és una resposta comunitària, allò que funciona és una aposta pública i

ferma pels serveis públics, no pas una resposta d'austeritat i desinversió pública com la que es va donar arran de la crisi de l'euro i de la gran recessió de l'any 2008.

Segona constatació: la necessitat d'avançar cap a un model econòmic més just i més sostenible no és una elecció; és el nostre deure amb la ciutadania d'avui i amb les futures generacions. Alhora, la dicotomia o sostenibilitat o progrés, enfrontant la sostenibilitat i el progrés, és, al meu entendre, una dicotomia errònia. Tots dos són indestriables, necessaris i compatibles. Només hi haurà progrés si aquest progrés és sostenible.

I la tercera constatació: la necessària aposta per la generació de prosperitat compartida i l'extensió dels drets dels ciutadans. Aquest és el veritable, diputades i diputats, quid de la qüestió. Ni a Europa ni a Espanya ni a Catalunya, la cosa no va ni de confrontar territoris ni de confrontar el sector públic amb el sector privat. Això va de decidir amb responsabilitat quin model econòmic, quin model de país volem: un model de prosperitat excloent, de prosperitat que no es comparteix amb el conjunt de la societat, de manera que els que tenen cada vegada tenen més –per això les rebaixes fiscals, els abaratiment d'impostos i el desmuntatge que alguns practiquen dels serveis públics, de les polítiques públiques–, o bé un altre model, el que nosaltres pretenem impulsar i defensar, que és el d'una prosperitat compartida, que no deixa ningú endarrere, compartida amb el conjunt de la societat, compartida equitativament entre tots els territoris.

Lloc, rumb, recepta i conviccions, mantenir les nostres conviccions de manera més ferma que mai. Catalunya i la seva gent –ho he pogut constatar aquestes vuit setmanes– funcionen. Confiem plenament en l'empenta, en l'energia i en les nostres capacitats com a país i com a societat. Ahir mateix vaig poder-ho refermar inaugurant per cinquè any consecutiu el Barcelona New Economy Week, que va iniciar-se en un moment difícil, l'octubre del 2020, enmig de la pandèmia, quan no hi havia certesa sobre com es recuperaria l'economia. I es va iniciar a Barcelona, a Catalunya, amb un format híbrid que ha tingut continuïtat durant cinc anys.

Mantenir amb fermesa les nostres conviccions, la confiança en les nostres possibilitats

en el país. És en aquest espai, a Europa, i en aquest temps, el nostre present, que Catalunya ha tornat amb la voluntat, el desig i el deure d'assumir la seva responsabilitat per aconseguir un món més pròsper i més just, un món fonamentat en els valors més humans de progrés i convivència. No tinc cap dubte que l'esforç per aconseguir-ho val la pena, i Catalunya no fallarà, diputades i diputats. Catalunya estarà, en allò que correspongui al Govern, al lloc que li correspon, és a dir, en primera línia.

Dibuixat el context i intentant donar una certa perspectiva, voldria compartir ara amb vostès, senyores diputades i diputats, el moment actual que viu Catalunya. Volem ser un govern aferrat a la realitat. Posem i posarem sempre per davant la Catalunya real i actuem i actuarem combinant rigor i imaginació, no pas fantasies, perquè el rigor i la imaginació, tots dos necessaris, neixen sempre de la realitat. I quina és aquesta realitat? Doncs que ja som més de 8 milions de catalans i catalanes en un món de 8.000 milions d'habitants. El vint per cent de la població de Catalunya té seixanta-cinc anys o més. L'envelliment és, doncs, un fenomen que ens marca les polítiques públiques de manera transversal. Ho dèiem en celebrar el Dia de la Gent Gran en el Consell de la Gent Gran: l'envelliment és un repte que hem de veure i tractar com una gran oportunitat per millorar la nostra societat. Hem de comptar amb la saviesa, el coneixement, el talent i la visió de la vida de les persones grans. Per això, per cert, crearem la primera Direcció General de la Gent Gran, per coordinar i desenvolupar de manera més eficaç les polítiques adreçades a les persones grans.

D'aquests 8 milions de catalans i catalanes, al voltant del divuit per cent són persones de nacionalitat estrangera. Això ens enriqueix, això ens fa millors com a país i com a societat, que ningú ho dubti, diputades i diputats. Cal tenir memòria: Catalunya s'ha fet a si mateixa gràcies a l'aportació, al treball i al compromís de persones vingudes d'arreu. Aquesta terra l'hem aixecada entre tots i totes. Catalunya s'ha fet amb l'esforç de treballadors i treballadores d'arreu de Barcelona, de Tarragona, de Girona, de Lleida, de Múrcia i d'Andalusia, d'Extremadura i de Galícia i d'Aragó, d'arreu d'Espanya. I al segle XXI, el paisatge humà, naturalment, és canviant, i avui també

Catalunya rep persones, treballadors i treballadores, d'arreu del món, d'altres cultures: d'Amèrica Llatina, d'Àfrica, d'Europa, d'Àsia. Doncs que no ens vulguin enganyar, diputades i diputats; que la dreta radical no vulgui aprofitar aquesta realitat global per sembrar odi i discòrdia.

Farem el que sabem fer a Catalunya, perquè hi creiem: estar al costat de tots els treballadors i treballadores, estar al costat dels barris obrers, de la gent que més treballa i de la gent que més ho necessita, garantint serveis públics, educació, sanitat, formació laboral, habitatge, i no pas carregant-nos, desmuntant els serveis públics, és a dir, carregant-nos els drets dels treballadors i treballadores de les classes mitjanes per després atiar discursos d'odi. Tothom que ve a millorar Catalunya és català. Aquesta és la grandesa de Catalunya, la seva diversitat i la seva capacitat d'integració. Des del Govern ens proposem desmuntar un a un tots els discursos d'odi amb polítiques a favor de tothom.

Permetin-me apuntar altres dades ara que crec que també són significatives per dibuixar el moment actual, on som. Hem assolit la xifra més alta de matriculacions en el sistema universitari català, gairebé 283.000 mil alumnes. Aquest és un potencial extraordinari per al país. Avui, el cinquanta-set per cent de la població catalana entre trenta i trenta-quatre anys té estudis universitaris. I tenim més catalans i catalanes que mai treballant: 3,8 milions de catalans i catalanes, amb una taxa d'atur del 9,4 per cent. Són xifres que no havíem vist anteriorment. Acabem de conèixer en aquest àmbit un extens informe, que em permeto de citar, de Comissions Obreres –«Els altres catalans i catalanes del segle XXI», es titula–, que conclou que una de cada quatre persones en edat de treballar a Catalunya va néixer fora de Catalunya i que ja comptem amb 1 milió de treballadors i treballadores d'origen estranger. No obstant, aquests col·lectius estan exposats a salaris més baixos i a més temporalitat.

És una dada que us convido a tenir ben present quan parlem de l'aportació de la immigració a casa nostra, a Catalunya. Hem de treballar per una sola Catalunya de totes i de tots. Recollint el llibre d'en Francesc Candel i en Josep Maria Cuenca amb el mateix títol, Els altres catalans del segle XXI, el nostre segle ha de ser el de la

catalanitat única i plural, integradora sempre, per a tothom. I aquesta catalanitat vol dir condicions dignes de treball per a tothom.

Tan sols un apunt econòmic més, perquè més endavant m'hi referiré amb més detall. El creixement de l'economia catalana, del tres per cent de creixement del producte interior brut interanual, amb una inflació acumulada del 2,4 per cent, està a la banda alta de la zona euro.

Tot plegat ens ha de reforçar, penso, la confiança, ja que és un reflex de com Catalunya manté el pols del seu dinamisme. No pensin que aquest és un exercici de cofoisme: recull les aportacions de governs anteriors i d'altres administracions i del conjunt de la Unió Europea. És una constatació de com estan les coses, i reitero que el Govern està aferrat a la realitat, toca de peus a terra.

És més, hi ha algunes xifres que us convido a no oblidar, a tenir sempre ben presents, per exemple, que el 24,4 per cent de la població catalana està en risc de pobresa o d'exclusió social i que el 46,5 per cent té alguna dificultat per arribar a final de mes, o que els joves catalans no es poden emancipar fins als trenta anys, quatre anys per sobre de la mitjana europea. Els repte és clar: transformar aquest creixement en prosperitat, en prosperitat compartida, per reduir desigualtats i augmentar les oportunitats de tothom.

En aquestes vuit setmanes, el Govern ha posat sobre la taula, en diferents moments i circumstàncies –en reunions a porta tancada, en alguns actes públics, amb operadors econòmics, amb agents socials quatre compromisos–, quatre compromisos que avui voldria reiterar en seu parlamentària en aquest faristol amb la solemnitat del debat d'orientació de política general. Primer, el Govern que jo presideix és un govern a favor de la prosperitat, és un govern proprosperitat. Ens ocupem i ens ocuparem de que a Catalunya hi hagi les condicions perquè es pugui generar prosperitat. Això vol dir aigua, això vol dir energia, això vol dir infraestructures, això vol dir atracció de talent.

Segon, garantirem l'estabilitat. Crec que l'entorn ja ens proporciona prou incerteses –m'hi he referit a l'inici de la meva intervenció– com perquè n'hi afegim nosaltres. El

Govern té els suports que té, però garantirà certesa i previsibilitat, no farem batzegades. Tenir un rumb clar, tenim un full de ruta clar, un horitzó clar de cap a on volem anar. Tothom té dret a saber com actuarem i què farem.

Tercer, preservació de les institucions. Perquè, en democràcia, les institucions són de tothom i són l'únic instrument per transformar la realitat, que és el que pretenem modestament fer nosaltres: des del nostre àmbit de competències, ajudar a transformar per millorar-la, la realitat.

I quart, una actitud de col·laboració, no de confrontació. El meu Govern entén el diàleg i la col·laboració amb tothom com l'eina més eficaç per trobar arribar a solucions. Qui vulgui confrontar per confrontar, no ens hi trobarà; no ens hi trobarà. Qui vulgui col·laborar, des de la legítima discrepància, només faltaria, tindrà les portes obertes i la mà estesa del meu Govern per treballar conjuntament i buscar solucions i millorar els plantejaments que puguem formular des del Govern.

Quan he formulat en diferents ocasions durant aquestes vuit setmanes aquests quatre compromisos de govern, he demanat amb claredat, ajut en quatre aspectes que també vull reiterar en aquesta cambra adreçant-me als grups polítics que la conformen. Primer, que tothom ens ajudi a generar prosperitat a Catalunya. Catalunya serà millor com més pròspera sigui, que tothom, operadors econòmics, grups polítics amb idees, amb propostes, sindicats, empreses, treballadors, universitats, món acadèmic..., ens ajudin a generar prosperitat. Tenim bons emprenedors, tenim bones empreses, que vinguin a invertir a Catalunya, que vinguin a generar prosperitat a Catalunya, que trobaran un marc adequat per poder-ho fer.

Segon, que ens ajudi tothom a tenir present i a treballar perquè aquesta prosperitat no es redueixi a un segment reduït de la societat catalana, sinó que sigui una prosperitat compartida que arribi a tots els racons de la societat catalana. Això vol dir una fiscalitat justa, diputades i diputats, calen recursos públics per sostenir polítiques públiques, a favor d'uns serveis públics potents i unes polítiques centrades en la reducció de les desigualtats. Així també funciona millor l'economia, quan hi ha una reducció de desigualtats. Més endavant m'estendré en el principal factor de

desigualtat que confrontem avui, que és el de l'habitatge.

He demanat també ajuda a mantenir tots plegats una actitud constructiva a la que em comprometo com a Govern. No tenir una actitud derrotista de veure-ho tot a mitges, Tenir una actitud positiva i constructiva, de col·laboració oberta per derrotar aquesta confrontació, aquesta actitud derrotista que alguns practiquen.

I finalment, he demanat ajuda, i no em sap greu també demanar-la en aquesta cambra, a fer pedagogia i tenir rigor –a fer pedagogia i tenir rigor– especialment en dos assumptes: el del finançament i el de la immigració. Que fàcil que és fer frases afortunades i utilitzar expressions gruixudes en matèria de finançament –n'hem vist de tots costats i de tots colors– fer frases afortunades en matèria de finançament i en matèria d'immigració, i que equivocat que és aquest camí. Necessitem un debat rigorós, necessitem un debat d'arguments, necessitem un debat de contrast d'idees, de millora, de plantejaments inicials –nosaltres n'hem posat un damunt de la taula acordat amb Esquerra Republicana en matèria de finançament– de millora de plantejaments inicials, però un debat rigorós, nosaltres no caurem en la provocació, no alimentarem el soroll i demanem a tothom que ens vulgui i ens pugui ajudar a fer pedagogia i actuar amb rigor, especialment en aquestes dues matèries.

Diputades i diputats, res és fàcil. Vivim en un context bèl·lic amb dues guerres, una d'elles amb un procés d'escalada preocupant, amb unes pulsions autoritàries que posen en risc –des del meu punt de vista de forma preocupant– el nostre model de convivència democràtica, en un combat entre dos models: prosperitat compartida versus prosperitat excloent, i res serà fàcil, però Catalunya ha d'actuar d'acord amb les fortaleces que té i per superar les febleses que he mencionat també en la meua intervenció, en la tercera part de la intervenció, per avançar. Sabem molt bé que en el context actual ni els territoris, ni les empreses ni les persones es poden quedar paralizats si volen seguir avançant. I per avançar cal arremangar-se. I el Govern, des del meu punt de vista, ja ho està fent, s'ha arremangat i s'ha posat a la feina.

La feina és ingent. Nosaltres ni prometem, ni farem, ni podem fer ni volem fer miracles, el que volem fer és treballar pel país i fer feina. Estem exercint les nostres

competències –el passat 5 de setembre s’explicava en aquesta Cambra com hem organitzat el Govern– i durant aquestes vuit setmanes hem desplegat algunes iniciatives que vostès coneixen que apunten, crec, als camins per on volem transitar aquesta legislatura, hem assentat les bases al conjunt de persones i persones del Govern en sentit extens i ampli, de servidors públics que es posen a davant, ens hem fixat l’objectiu de tenir acabat i fer públic l’1 de desembre el Pla de govern i el Pla normatiu per a aquesta tercera gran transformació de Catalunya, que és la manera com hem definit el full de ruta o rumb que volem emprendre com a Govern en aquests propers quatre anys. I mai es fa un tall sec, mai es comença de zero, afortunadament, diria jo. Per tant, sabem que som hereus d’una obra de govern que respectem, torno a agrair el traspàs exemplar i modèlic que ens va fer el Govern Aragonès, i donem continuïtat, sí, a moltes de les coses que es van iniciar en aquella època, com no pot ser d’una altra manera, perquè, insisteixo, no venim amb una actitud edenista ni de començar de zero res.

Una transformació que hem començat a imposar, la tercera gran transformació de Catalunya, amb decisions que hem anat prenent durant els vuit consells executius del Govern celebrats fins ara. Amb la tasca de totes i cadascuna de les setze conselleries, amb els primers grans acords amb els ajuntaments i amb la feina conjunta amb el teixit social, econòmic i cultural del país. Una transformació, la tercera gran transformació de Catalunya, que estem desplegant en els seus tres eixos, que vaig tenir ocasió d’explicar a aquesta Cambra en ocasió del debat d’investidura, i amb cinc prioritats que també vaig exposar en aquest discurs d’investidura. Els tres eixos són institucional i autogovern, institucions i autogovern efectiu, primer eix; serveis públics, segon eix; industrialització verda, tercer eix; i les cinc prioritats: prioritat ambiental, prioritat social, prioritat econòmica, reforma de l’administració pública i prioritat política. Per reeixir en totes elles, Catalunya necessita solucions i horitzons ben definits, amb un Govern amb capacitat de reacció i amb capacitat de planificació. Comencem per la prioritat política, per la institucionalització i l’autogovern. En primer lloc, per agrair als anteriors presidents de la Generalitat les trobades que he

mantingut amb ells al Palau. El traspàs amb el president Aragonès i les posteriors reunions amb els presidents Pujol, Montilla, Mas i Torra, tots ells provinents..., o molts d'ells, la majoria d'ells provinents de tradicions polítiques diferents, però amb tots els quals comparteixo, n'estic convençut, una voluntat de servir Catalunya, cadascú des de la seva concepció del que ha de ser el país i de la seva..., enteniment de cap on havia de caminar el país en l'època que ens ha tocat governar.

Hem obert un nou cicle polític; no ho dic amb cap pretensió d'edenisme polític, és normal, quan hi ha unes eleccions i els ciutadans enraonen s'obre una nova etapa, un nou període que prové d'uns períodes anteriors i que tindrà continuïtat en períodes posteriors. Els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, crec jo, han demanat més diàleg i menys soroll, més acords i menys enfrontaments, i la continuïtat institucional és la base de la concòrdia i de l'entesa. La col·laboració, la lleialtat i el pacte entre institucions és el fonament –així ho entenem nosaltres– per fer avançar el país. Aquest president i aquest Govern governem per a tothom i per això parlem amb tothom, oberts a parlar amb tots els grups d'aquesta cambra, excepte aquells que practiquen discursos d'odi, ho torno a dir, amb tot respecte però amb tota claredat, també, prenent com a base els acords d'investidura que vam assolir amb Esquerra Republicana de Catalunya i els Comuns, que són full de ruta que seguirem durant aquest mandat i sempre mirant endavant. El país ha de mirar endavant.

Per això torno a demanar, en aquest debat d'orientació de política general, l'aplicació, amb respecte al poder judicial, però també amb tota claredat, l'aplicació, àgil, sense subterfugis, diligent d'allò que va aprovar el Congrés dels Diputats, que és la llei d'amnistia, la llei per a la normalització política, social i institucional de Catalunya. Demano respecte del poder judicial... Respecto el poder judicial, però demano respecte del poder judicial al poder legislatiu que va prendre aquesta decisió i demano que s'apliqui amb agilitat.

Estem aplicant amb la convicció que hem expressat tantes vegades, que a Catalunya no es pot governar d'esquena als ajuntaments. Tot al contrari. Si el govern de Catalunya i els ajuntaments i els municipis anem de la mà, multipliquem, diputades i

diputats, multipliquem la capacitat de resposta a les necessitats dels nostres ciutadans. Per això m'he reunit ja amb els alcaldes de les capitals de província, Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona, amb qui tinc una segona reunió aquest mateix divendres, amb un resultat valoro jo almenys profitós, per actuar en àmbits tan urgents.

Deia que estem aplicant amb convicció el que he expressat tantes vegades, que a Catalunya no es pot governar d'esquena als ajuntaments. Tot al contrari. Si el govern i els municipis anem de la mà, multipliquem la capacitat de resposta a les necessitats dels nostres ciutadans. M'he reunit, els deia, amb els alcaldes de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona amb un resultat que jo valoro profitós en àmbits tan urgents com l'habitatge o la sanitat.

Amb l'alcalde Collboni hem desencallat la construcció d'un paquet de 1.700 habitatges en vint-i-set solars que ha cedit a la Generalitat. Amb l'alcalde Larrosa, hem acordat construir-ne 250 més a Lleida en solars municipals. A Girona, amb l'alcalde Salellas, hem acordat accelerar una demanda tan necessària com la construcció del nou hospital Trueta. I a Tarragona, amb l'alcalde Viñuales, hem avançat també en el tramvia del Camp de Tarragona. Feina conjunta amb tots els ajuntaments i estan atents al que demana el territori. Trepitjant el territori.

També he tingut ocasió de reunir-me amb alcaldes i alcaldesses d'Olot, Figueres, Castell de Mur, Belianes, Tremp o Cabacés i ho seguiré fent amb tota la resta de viles i municipis d'arreu del país. Com ho he fet també amb els presidents i presidentes de les quatre diputacions de Catalunya, institucions fonamentals per enfortir el municipalisme i els serveis públics municipals.

Pel que fa a la prioritat social, doncs, mirin, són justament, diputades i diputats, els alcaldes i les alcaldesses, els millors coneixedors de les necessitats reals de les seves veïnes i veïns, de les profundes transformacions socials que ens exigeixen una resposta contundent per part de les administracions. Amb ells coincidim plenament en una necessitat de situar les polítiques socials al capdavant. Aquest és el sentit central de la tercera gran transformació de Catalunya: Aconseguir una societat més justa.

Avui l'element de desigualtat més evident és l'accés a l'habitatge. L'actual situació és insostenible per als milers de catalans i catalanes. No ens podem permetre que l'habitatge condicioni el projecte de vida de les persones, especialment dels joves. L'accés a l'habitatge és avui molt més que un repte o un compromís. És un deure de país, és un deure de país. Com a president, faig una crida perquè tots plegats estiguem a l'alçada. Tots posem..., passem de les paraules als fets. El govern, el primer.

No valen excuses en termes de competències, recursos o ideologies. Tots, ajuntaments, promotors, propietaris, sector immobiliari hem de donar un pas endavant. El govern, insisteixo, el primer. La llei d'habitatge impulsada pel Govern d'Espanya estableix un nou marc legal per actuar en la regulació de preus de lloguer, acabar amb l'ús abusiu dels pisos turístics o promoure més habitatge públic.

Catalunya ha estat pionera en la seva aplicació –és mèrit del govern anterior, també ho vull reconèixer– per acabar amb municipis tensionats i aturar la pujada de preus del lloguer. No puc deixar d'expressar –permetin-me que ho faci amb tot el respecte, però crec que tinc l'obligació de dir-ho– la incomprensió cap als qui no han permès, amb el seu vot contrari al Congrés dels Diputats, la regulació dels lloguers de temporada, donant un cop –per mi dur i inexcusable– a milers de catalans i catalanes que tenen dificultats per accedir a un pis.

En tot cas, des del Govern volem fer més. Volem cercar noves respostes més eficaces. Volem ser rigorosos, però alhora volem ser agosarats. Vivim una espiral de pujada de preus intolerable. El preu mitjà de lloguer a Catalunya, segons l'Observatori Metropolità de l'Habitatge, ha crescut un cent catorze per cent l'habitatge de lloguer des del 2000 al 2022, mentre que els ingressos mitjos de la població de Catalunya ha crescut un cinquanta-set per cent. Ha crescut dues vegades, més del doble que els ingressos de la població.

Alhora, segons l'informe de la fundació Foessa del 2022, un 35,3 per cent de la població de Catalunya pateix exclusió residencial. Tan sols el dos per cent de l'habitatge de Catalunya és públic, quan la mitjana a la Unió Europea és del 9,3 per cent. La mitjana de construcció d'habitatge públic és de 1.203..., 30 pisos a l'any, però

tenim més de noranta mil peticions per accedir-hi. Són dades, diputades i diputats, que dibuixen una situació precària. És urgent, doncs, a criteri nostre, revertir-la. És urgent actuar amb tota l'ambició i és urgent mobilitzar tots els recursos públics i privats en la construcció d'habitatge públic, d'habitatge de protecció.

Per aquest motiu, els anuncio un nou programa d'habitatge públic del Govern amb l'objectiu de construir cinquanta mil habitatges públics en els propers anys fins al 2030. Cinquanta mil habitatges públics fins a l'any 2030, amb una inversió de la Generalitat anual de 1.100 milions d'euros anuals, 4.400 milions d'euros en tot el mandat. No hi haurà cap comunitat autònoma a data d'avui que inverteixi més diners que la Generalitat de Catalunya en matèria d'habitatge.

Una inversió, una inversió que convertim en una política estructural i sostinguda que quedarà reflectida al pressupost de la Generalitat. Es tracta de la mobilització de recursos públics més important feta per una comunitat autònoma en matèria d'habitatge, com els deia. Noves solucions, bona planificació i horitzons definits.

Volem un nou marc, un canvi en l'enfocament, l'actuació i el concepte de la política de construcció d'habitatge públic. Necessitem més sòlid i disponible, més rapidesa d'execució, més col·laboració publicoprivada i més ajuts per a l'accés a l'habitatge. Més sòl disponible per a habitatge protegit de lloguer. Crearem un fons de reserva, o una reserva pública de sòl, per ajudar els municipis a promoure el sòl disponible per mitjà d'una convocatòria anual oberta a tots els operadors públics i privats, perquè posin a disposició els seus solars per construir promocions d'habitatge protegit de lloguer. Una reserva pública de solars de Catalunya. La primera convocatòria serà el febrer del 2025. Mobilitzarà solars d'equipaments per destinar-los a habitatge per a col·lectius amb dificultats d'accés—joves i gent gran, per exemple— per mitjà d'impulsar les modificacions normatives necessàries. Posarà a disposició d'aquesta reserva de sòl tots els sòls de patrimoni de la Generalitat de Catalunya disponibles. Tot el sòl disponible de la Generalitat de Catalunya passarà a integrar aquesta reserva pública de sòl. Es cooperarà amb l'Estat per transformar sòl de la seva propietat en habitatge protegit.

Dos: més sòl, més agilitat, els deia. Més rapidesa d'execució. Per guanyar rapidesa en la finalització dels habitatges de protecció oficial de lloguer, reduïrem un cinquanta per cent el temps de lliurament de les claus. Avui en dia, diputades i diputats, es tarda cent mesos des de l'inici de la planificació urbanística fins a la finalització d'habitatges de protecció. Ho reduïrem un cinquanta per cent. A cinquanta mesos. Ho farem establint una llicència bàsica per agilitzar la tramitació d'habitatges de protecció oficial, llicència bàsica que estarà destinada a aquestes promocions d'habitatge per iniciar obres de nova planta o de rehabilitació mentre es tramita la llicència urbanística. Aquesta llicència s'obtindrà per mitjà d'un únic expedient que generarà la llicència bàsica i urbanística amb la presentació del projecte tècnic, la declaració de conformitat urbanística i altres documents essencials.

Crearem un pla pilot d'un Comitè d'agilitat urbanística per la simplificació i l'agilització de la tramitació gràcies a la coordinació institucional al sí del propi Govern.

Aprovarem abans de final d'any el Decret d'habilitació d'entitats col·laboradores per a la verificació i control previ en l'àmbit urbanístic, amb l'objectiu d'agilitzar la tramitació de les llicències urbanístiques municipals. Donarem i proporcionarem suport tècnic a aquells ajuntaments que necessitin suport tècnic per tramitar el desenvolupament urbanístic dels sòls o la construcció d'habitatge de protecció. I explorarem l'impuls d'un instrument de suport als municipis que vulguin adherir-se a acords que permetin que la Generalitat contribueixi en un únic procediment a executar directament les promocions d'habitatge públic. Aquells ajuntaments que, insisteixo, pels condicionants tècnics que tinguin, vulguin que la Generalitat de Catalunya els faci aquesta feina tècnica.

Més sòl disponible, més rapidesa d'execució, més col·laboració publico-privada, diputats i diputades. La Generalitat dotarà finançaments tous a través de l'Institut Català de Finances a totes les promocions de construcció de nous habitatges de protecció oficial de lloguer, tant d'operadors públics com privats. Començarem amb una línia de cinc-cents milions d'euros anuals d'ajut a operadors públics i privats que

facin habitatge de protecció.

Al mateix temps, ajuts per a l'accés a l'habitatge. Més sòl disponible, més rapidesa d'execució, més col·laboració publico-privada i més ajuts d'accés a l'habitatge. Tenim recursos per accedir a l'habitatge. Crearem un fons públic d'emancipació dotat de cinc-cents milions d'euros per finançar el vint per cent de les despeses de compra de dotze mil habitatges per a joves menors de trenta-cinc anys. Són ajuts a retornar un cop pagada la hipoteca o en la venda del pis. Incorporarem l'habitatge lliure al parc d'habitatge protegit de forma permanent i dotarem aquest pla amb cent milions d'euros anuals durant cinc anys. A més a més, destinarem cinc-cents milions d'euros anuals del Fons de la Generalitat per a la concessió de cent mil ajuts per ajudar les famílies en el pagament del lloguer i per la compra o lloguer anual de mil set-cents habitatges de segona mà per evitar els desnonaments. Actuarem també sobre la regulació d'usos d'habitatges de temporada turística i d'habitatges de temporada, turística i d'habitacions, d'acord amb el govern de l'Estat, per posar fi a aquesta fuga, a aquesta línia d'escapatòria que augmenta el preu de l'habitatge.

Més sòl disponible, més rapidesa d'execució, més col·laboració publico-privada i més ajuts per a l'accés a l'habitatge. Aquest és el compromís del meu govern en aquesta matèria.

També aprofundirem en el diàleg i el treball conjunt amb totes les parts implicades: ajuntaments, sector immobiliari i entitats. La consellera Paneque ho farà en el decurs dels propers dies per explicar aquest nou pla, per explicar aquest programa i per demanar també opinió i ajut i col·laboració. Aquesta batalla, si em permeten l'expressió, serà llarga, però la guanyarem si anem tots junts. El Govern ens hem posat a treballar des de tots els àmbits: l'àmbit legal, l'àmbit pressupostari, l'àmbit constructiu, l'àmbit social, l'àmbit urbanístic i l'àmbit d'ordenació del territori, i amb la mobilització de tots els recursos públics i l'activació també de recursos privats. Crec, diputades i diputats, que com a país tenim un deure ineludible, que és garantir el dret de tots els catalans a un habitatge digne. Insisteixo: el principal factor de

desigualtat avui a casa nostra. I no només a casa nostra, però la nostra obligació és resoldre i afrontar-ho a casa nostra.

Voldria referir-me també a altres àmbits de prioritat social del meu govern, en concret a la sanitat, que conforma l'altre gran eix del nostre estat del benestar. El nostre model de país és clar: transformar la prosperitat en serveis públics per a tothom. Mentre uns tanquen serveis mèdics, a Catalunya el Govern treballa per obrir CAP i per mantenir Centres d'Atenció Primària. Bona part del futur del nostre sistema sanitari ens el juguem a l'atenció primària. De nou, estem aplicant solucions amb un horitzó ambiciós: que el noranta per cent de catalans i catalanes siguin atesos en un màxim de quaranta-vuit hores. I en això estem, fent passes tangibles amb l'obertura, per exemple, del CAP de la Florida Sud. Tot això que us diré ara són obres, no m'enganyo, planificades per l'anterior govern. L'aportació nostra és donar-hi continuïtat i fer que el canvi de govern no hagi retardat aquestes obertures i, per tant, no tinc cap inconvenient en reconèixer que són obres planificades per l'anterior i agrair-ho. Obres del CAP de la Florida Sud, a l'Hospitalet —el barri més dens de Catalunya, el barri de la Florida de l'Hospitalet—, desdoblar un CAP. O la licitació aquest novembre del nou CUAP, Centre d'Urgències d'Atenció Primària, del barri de Sant Josep. Insisteixo, també, impulsat per l'anterior govern i al qual dona continuïtat el Govern que jo presideixo.

Ha entrat també en funcionament l'ampliació del CAP de la Sagrera i les noves consultes del CAP de Montclar a Sant Boi de Llobregat, i hem visitat o iniciat les obres dels nous centres d'atenció primària de Rambla i el futur Centre d'Urgències d'Atenció Primària de Sant Feliu de Llobregat, el Centre d'Atenció Primària d'Almenar, a la comarca del Segrià, i l'ampliació del Centre d'Atenció Primària de Manlleu.

Proximitat, solucions i planificació per reforçar el sistema sanitari i afrontar la seva reforma i modernització. Per això, la consellera Pané ha anunciat la injecció en quatre anys d'un fons de 2.800 milions d'euros per revertir el dèficit acumulat en la sanitat.

Ho hem de fer d'una forma progressiva per eixugar i diferenciar aquest gap entre la despesa real i la despesa pressupostària, equilibrar-lo. Espero que aquí tinguem la col·laboració de tots els grups de la cambra.

D'altra banda, vull celebrar, per mi és una mesura molt rellevant, així ho trasllado a aquesta cambra, la posada en marxa del Comitè d'Avaluació, Innovació i Reforma Operativa del Sistema de Salut que hem encomanat al doctor Manel del Castillo per plantejar com prioritzem.

No per diagnosticar, que ja ho hem diagnosticat manta vegades. I, a més a més, el diagnòstic, quan el compartim amb la majoria de grups de la cambra, hi estem tots d'acord, sinó per dir com ho fem, com prioritzem la posada en marxa d'aquesta necessària.

També hi estem, em sembla, tots d'acord. Reforma del sistema sanitari. M'agradaria, especialment, que, en aquesta qüestió, busquéssim el màxim consens possible. I estic totalment disposat a reconèixer que el mèrit és de la cambra i no del Govern.

Lo important és que reformem el sistema sanitari, que és la principal política pública, a més, cohesionadora del país. I és responsabilitat del Govern plantejar propostes, però del conjunt de la cambra arreglar-les.

I el mèrit ha de ser de la Cambra del Parlament de Catalunya, i jo estic disposat a reconèixer-ho així. Per això hem optat per perfils d'experts amplis de tots els aspectes polítics per poder fer un plantejament, no de com estem, que ja ho sabem, sinó per dir com ho fem, com ho comencem a fer, per quin ordre. I aquí m'agradaria, hi insisteixo, el Govern farà tots els esforços, tots, per obtenir un consens, especialment en aquesta qüestió de la reforma del sistema sanitari.

La meitat dels recursos del pressupost de la Generalitat es destinen i ben destinats a la sanitat. I tots vostès saben que si no fem reformes, no ens en sortirem. I tots vostès volen com jo, siguin del color polític que siguin, que quan una persona tingui una malaltia greu, tingui a disposició, com passa avui, també tots en tenim exemples, la

millor teràpia disponible al món, aplicada pels millors professionals disponibles al món, que és el que tenim a Catalunya i és el que volem mantenir tots.

Hi insisteixo, el Govern farà un exercici de realisme, escoltarà els professionals, els fornirà a vostès de tota la informació i treballarà incansablement perquè hi hagi en aquesta matèria un consens, el més ampli possible, com ha passat altres vegades a Catalunya, i ens ha anat bé a tots, i, especialment, als ciutadans de Catalunya.

Vull també referir-me a la prestació d'ajuts socials per dir que és necessari que la seva prestació es faci de manera més àgil. És una qüestió també fonamental en un esquema de justícia social i d'estat del benestar.

En aquest sentit, la consellera Martínez Bravo està treballant intensament per fer efectiu un canvi que representarà un punt d'inflexió amb el traspàs de l'ingrés mínim Vital, també iniciat, negociat per l'anterior Govern, que nosaltres hi donem continuïtat, no? El passat 3 d'octubre, consellera, va tenir lloc la primera reunió en matèria de comissió de seguiment.

I voldria apuntar un altre compromís de Govern relacionat amb el repte de l'envelliment que comentava a l'inici de la meva intervenció. La creació de sis mil noves places residencials i de centres de dia per a gent gran, persones amb discapacitat i salut mental en aquesta legislatura.

No es tracta de paraules, es tracta de fets, com ho demostra el pla de xoc per millorar el benestar de la residència de gent gran de Santa Coloma de Gramenet, per posar-los un exemple en aquest àmbit, no?

Habitatge, sanitat, atenció social i educació. La clau de volta que sustenta el veritable progrés, la capacitat de competitivitat i/o equitat de la nostra societat. L'educació és la millor inversió, també ho sabem tots i totes, que podem fer com a país. Invertir en educació.

El diagnòstic del nostre sistema educatiu també el sabem tots i és compartit per tots. Els resultats i les dades són públiques i s'han debatut a bastament, àmpliament en

aquesta cambra i en altres fòrums. I més aviat és hora de diagnosticar més i intentar aportar alguna solució.

Treballarem des del consens i l'escolta activa, col·laborant i teixint complicitats amb la comunitat educativa, començant pels que imparteixen educació, que són els mestres, els docents, perquè creiem fermament en la seva capacitat, en el seu compromís i en la seva feina. Ho he pogut constatar visitant l'escola Salvador Dalí a Figueres o visitant l'escola Noima, l'Escola de Noves Oportunitats Educatives a Olot.

Hi ha vocació, hi ha compromís dels docents. Necessiten recursos, necessiten que siguin escoltats i que siguin acompanyats pel Govern, i, si m'ho permeten, pel conjunt de la cambra. Necessiten el suport del conjunt de la cambra en fixar un rumb estable en matèria educativa.

Aquí també la consellera Niubó ha treballat, primer, en millorar les condicions d'alumnes i mestres. Hem aprovat una inversió de 10 milions d'euros en plans educatius d'entorn. És un primer pas en aquesta direcció.

Hem també signat, vostès ho saben, un acord de col·laboració amb l'OCDE, que és qui organitza les proves PISA, per identificar i tenir a disposició el coneixement compartit, el coneixement comparat de com fan, de quines són les pràctiques educatives a altres països. No perquè ens vinguin a donar lliçons de res, però sí per comparar i per tenir accés a un banc de bons èxits, de bones pràctiques que puguem posar a disposició de Catalunya i de les escoles de Catalunya.

I parlant de cohesió social, jo també m'he de referir davant de vostès, diputades i diputats, a la seguretat ciutadana, perquè amb la seguretat ciutadana no s'hi val a jugar. No hi podem jugar. És, des del meu punt de vista, seria d'una irresponsabilitat gran voler guanyar vots amb una qüestió tan sensible, i més encara voler associar la seguretat ciutadana amb la immigració. Aquest no és el nostre camí.

Per això la seguretat ciutadana és, des del nostre punt de vista, una política progressista central en aquest Govern.

Fixin-se. Deixin-me, permetin-me una petita digressió, senyores diputades i diputats.

Què vol dir avui protegir les persones? Què és avui protegir ciutadans i ciutadanes de Catalunya? Vol dir, efectivament, que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, visquin al barri que visquin, al poble que visquin, puguin sortir al carrer i compartir l'espai públic amb tranquil·litat, sentint-se segurs i segures.

Vol dir protegir arribar al cor dels barris i afrontar reptes com la multireincidència, sí, que no pot tolerar-se; com les ocupacions il·legals, sí, que dissolen la convivència en molts barris, no?; com la criminalitat associada al tràfic de drogues o com la intolerable violència contra les dones.

Protegir vol dir tot això, però vol dir més. Protegir també vol dir estar al costat dels veïns i les veïnes per donar-los un cop de mà.

Protegir també vol dir garantir que ningú pateix cap discriminació per cap motiu, ni de gènere, ni de religió, ni de cultura. Protegir vol dir també ajudar els que menys tenen. Perquè no oblidem mai que la seguretat és un dret fonamental de tota la ciutadania. Sense seguretat no hi ha convivència i sense seguretat no hi ha democràcia.

Per això, quan la consellera Parlon anuncia un increment de quatre-centes noves places en la darrera convocatòria de Mossos d'Esquadra, estem protegint la qualitat de vida dels ciutadans i la qualitat de la democràcia. Això és el que estem fent amb aquest anunci d'increment de la convocatòria de Mossos d'Esquadra. L'horitzó que ens hem fixat és un horitzó d'increment dels efectius dels Mossos d'Esquadra a 22.000 efectius el 2030; 3.300 bombers i bomberes l'any 2028 i 900 efectius d'Agents Rurals l'any 2030.

Prioritat política. Prioritat social. Prioritat de generació de prosperitat. Prioritat ambiental. Un medi ambient que afavoreixi la prosperitat: aigua, energia i infraestructures. Tota l'estructura social del país se sustenta en la capacitat de generar prosperitat. Si no generem prosperitat, no tindrem recursos per a l'educació, per a la seguretat, per als drets socials o per a la sanitat. Hem d'assegurar la prosperitat del futur amb més formació i coneixements, però ara toca atendre les mancances bàsiques

que fomenten la competitivitat necessària de la nostra economia que aquests darrers anys Catalunya no ha resolt, al meu entendre, com caldria.

Ho resumeixo en els àmbits de l'aigua, energia i infraestructures. En matèria d'aigua, senyores diputades i diputats, no ens equivoquem, seguim patint una sequera greu. No podem abaixar la guàrdia. A partir de dimarts que ve, coincidint amb el Consell Executiu, amb anterioritat al Consell Executiu i amb periodicitat setmanal, tornarem a reunir la Comissió Interdepartamental de Seguiment de la Sequera. Perquè la situació no és una situació que ens permeti deixar de prestar molta atenció a aquest assumpte. La lluita contra la sequera que estem patint requereix capacitat de reacció i capacitat de planificació. Capacitat de reacció, per això hem activat un pla de resposta urgent amb un nou fons de 70,8 milions d'euros per al conjunt de Catalunya i hem avançat un any els treballs de connexió hídrica per garantir abastiment a una part del Priorat, de la comarca del Priorat, que passava una situació complexa.

L'agència Catalana de l'Aigua ha destinat, a més a més, 19 milions d'euros, a través de 188 ajuts, per a la recuperació i construcció de pous.

Reacció en el que es pot fer per pal·liar la dificultat de moment.

I planificació. Hem aprovat doblar les inversions de 1.000 a 2.000 milions d'euros fins a l'any 2040, és un horitzó llarg de temps, ho sé, però aquestes obres s'han de planificar amb temps, amb l'objectiu d'assolir el setanta per cent d'autonomia hídrica el 2027.

És continuïtat amb la política. Sí, amb un increment de recursos. Soc clar en això. Hem seguit la línia que hi havia, impulsant i accelerant algunes obres, reduint el termini d'execució, per exemple, de la connexió al Priorat, que estava prevista, i planificant algunes infraestructures. Per exemple, una estació dessalinitzadora, la tercera, a la Costa Brava nord. Per exemple, accelerant l'execució de les estacions de regeneració d'aigua a Mataró i a Figueres o impulsant la llei de transició hídrica.

Més recursos, amb una planificació a horitzó 2040, actuant amb la màxima celeritat, amb el màxim rigor i parlant clar a la ciutadania dient que aquest és un assumpte al que hem de seguir prestant atenció. I fomentant la col·laboració amb ajuntaments,

amb el teixit empresarial, amb el teixit agrícola, social i científic de tot el territori.

Això pel que fa referència a l'aigua.

A l'energia. Hem de redoblar els esforços per recuperar el temps perdut i situar-nos al lloc que ens correspon en matèria d'energies renovables, absolutament claus per a la transició ambiental que necessitem. Les energies renovables van significar un 13,6 per cent, un catorze per cent, si arrodonim números, de la demanda elèctrica de Catalunya aquest any 2023. L'objectiu que el Proencat, la prospectiva energètica de Catalunya, horitzó 2050, fixa per a l'any 2030 és del cinquanta-quatre per cent. I som el catorze per cent i hem d'arribar a cinquanta-quatre per cent. Fixin-se vostès, hem de recuperar 40 punts. És difícil, eh? Per tant, el que podem dir és que hem d'intentar-ho i no podem perdre temps; estem lluny d'on voldríem arribar i hem d'accelerar.

Compromesos hi estem tots. També em sembla que amb això estem tots d'acord, amb la descarbonització de l'economia. Si no ho fem, no competirem amb èxit. La nostra empresa, la nostra indústria no competirà amb èxit. I això implica impulsar la transició a les energies renovables, fotovoltaïques i eòliques, per aconseguir autosuficiència i sobirania energètica i reduir la dependència de combustibles fòssils i nuclears.

Una actuació rellevant en aquest àmbit que el Govern es compromet a impulsar, ja ho hem dit públicament, és la del assaig..., la plataforma d'assaig d'eòlica marina Proencat al Golf de Roses. Estem d'acord amb que això es faci. Hem d'explicar-ho als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. No podem permetre'ns renunciar a l'única plataforma d'energia eòlica marina possible per condicions físiques i geogràfiques a Catalunya, que és aquesta planificada al golf de Roses.

I en matèria d'infraestructures, és possiblement l'àmbit on millor podem exemplificar, des del meu punt de vista, els beneficis d'una actitud de col·laboració exigent, però col·laboració amb altres administracions. Treballem per la millora de l'aeroport Josep Tarradellas - el Prat. Avui s'ha reunit la comissió tècnica que ens ha de proporcionar solucions. Ho tindrem el primer trimestre de l'any que ve. I a partir d'aquí, el conjunt de la cambra coneixerà el parer del Govern i prendrem les decisions que haguem de prendre com a país. El nostre objectiu és millorar l'aeroport Josep Tarradellas

Barcelona - el Prat i garantir la connectivitat de l'economia catalana.

No hi ha economia que pugui competir si no està connectada. Mirem-nos-ho com vulguem, pel dret i pel revés, és així.

Vull també destacar que estem complint amb el calendari del traspàs de rodalies, un traspàs també acordat i negociat per l'anterior Govern, al que donarem compliment. I hem mantingut –com vostès saben– el responsable, el comissionat Pere Macias, per supervisar aquest traspàs. I el compromís és que abans de finalitzar aquest any traslladarem al ministeri el model d'empresa mixta Generalitat-Estat per a aquesta gestió de les rodalies, en els termes acordats en el seu moment pel Govern Aragonès i assumits plenament pel meu Govern, pel Govern que jo presideixo.

S'ha produït també una reunió entre la consellera Paneque i el ministre Puente per desbloquejar 710 milions d'euros en convenis d'execució de encomandes de gestió que fan referència a l'AP-2, a l'AP-7, a l'eix Pirinenc i a la ronda Nord. Per tant, aquí també destaco que hi ha una actitud de col·laboració que permet anar avançant. O, per exemple, per tot el que són les connexions ferroviàries del port de Barcelona.

En matèria de rodalies, no em vull oblidar de que, efectivament, s'estan abordant unes obres de millora importants que són part del Corredor Mediterrani i que afecten, tenen incidències importants en els usuaris de Tarragona. Hem treballat perquè s'hi posin tots els recursos i estem atents perquè hi hagi tots els recursos per minimitzar al màxim aquestes afectacions. Però, diputades i diputats, si volem fer el Corredor Mediterrani i volem millorar el funcionament de les rodalies, hem de fer obres i aquestes obres tindran necessàriament una afectació. El compromís del Govern és que es facin el més ràpid possible, amb el mínim d'afectacions possibles i amb tota la informació als ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Si algú té una altra manera de fer-ho, m'agradarà que m'ho expliqui, eh?

I, per tant, en matèria d'infraestructures, aquest és el compromís del Govern: aigua, energia, infraestructures, transició ambiental.

Serveis públics. Quarta prioritat. És una part fonamental d'aquesta tercera gran

transformació de Catalunya, els serveis públics. Ahir el conseller Dalmau va anunciar i avui el Consell Executiu ha aprovat un acord per impulsar una estratègia de transformació i millora dels serveis públics, acompanyada d'un primer pla de xoc de mesures d'urgent aplicació. L'horitzó de treball és una comissió d'experts que lidera Carles Ramió, doctor en ciències polítiques i de l'administració per la Universitat Autònoma de Barcelona, no tampoc per diagnosticar, que està diagnosticat per part de molts governs, de moltes administracions, del sector privat, que també ha fet arribar iniciatives, sinó per dir com ho fem, com ho prioritzem, per on comencem i amb quins recursos, no? L'objectiu és transformar els serveis públics per protegir-los. Necessitem serveis públics amb capacitat per afrontar els reptes demogràfics, la transformació digital i el canvi climàtic. És una transformació per defensar els serveis públics i per reconèixer la feina dels servidors públics; no, per posar en qüestió ni els serveis públics ni els servidors públics.

Que aquí també hi ha lleugeresa d'opinió per part d'alguns sectors de la societat. No podem ser un país avançat sense bons servidors públics, que tenim a Catalunya, ni sense bons serveis públics, que tenim a Catalunya. Ara, els hem de millorar. Els hem de posar a l'alçada de la tercera dècada d'aquest segle. Per això els transformem.

I com ho fem? Doncs creant dues mil places de pràctiques remunerades per a joves estudiants per atraure talent jove als serveis públics. Voldríem que els millors, les millors persones, el millor talent, el millor talent disponible a Catalunya s'incorporessin al servei públic. Ho ha de fer per vocació, amb una retribució justa, però per vocació, per servir el país. I voldríem això. I per això volem dos mil beques per atraure el talent jove de Catalunya al servei públic de Catalunya, a l'àmbit que sigui: cultural, esportiu, sanitari, educatiu, de justícia, de seguretat... A l'àmbit que sigui.

Servir al teu país des de les institucions públiques, què hi pot haver més noble que això? I no critico altres vocacions que puguin haver-hi; aquesta n'és una i la volem posar en valor.

Simplificant l'organització administrativa, És una..., moltes administracions i, per

tant, hi ha un deure de simplificació que també intentarem impulsar.

I tramitant una llei per garantir l'atenció presencial sense necessitat de cita prèvia als serveis públics. Ja sé que l'anterior Govern ho va fer en l'àmbit de la Generalitat i no em vull apuntar cap mèrit que no correspongui al meu Govern. Ho fem per al conjunt de les administracions públiques de Catalunya, no només per a l'àmbit de la Generalitat, on això estava garantit, ho vull reconèixer, sinó també per al conjunt d'administracions de Catalunya: ajuntaments, diputacions... No pot ser que els ciutadans només puguin relacionar-se amb una administració a Catalunya via cita prèvia. No vull dir que no sigui útil la cita prèvia, ho pot ser i molt, però ha d'haver-hi un canal que possibiliti que un ciutadà, per la raó que sigui, d'urgència, de neguit, de necessitat de..., la que sigui, pugui relacionar-se directament presencialment, només faltaria, amb l'Administració pública, posant-hi els recursos que convinguin, no a base de fer jornades interminables; posant-hi els recursos i organitzant-nos. Aquest és l'objectiu que perseguim amb aquesta.

Els països més avançats on progrés econòmic i social van de la mà són aquells capaços d'unir dinamisme empresarial i serveis públics excel·lents. No hi ha cap país al món, cap –els convido a que me'n diguin un– que tingui fórmules d'èxit si no hi ha serveis públics i administracions públiques eficients. Tots els països que van bé tenen uns serveis públics potents, ben dotats, amb gent bona, ben retribuïda. Aquest mite de que els països van bé quan hi ha menys..., s'aprима és fals –és fals. Serveis públics potents, ben dotats i un sector privat, un sector empresarial que també funcioni i vagi bé, de la mà, units i treballant plegats.

El model democràtic de progrés que tenim a Catalunya i a Europa no s'entén sense els seus serveis públics. Catalunya necessita un sector públic com a veritable motor de benestar social i de creixement econòmic.

I, finalment, l'economia, prioritat econòmica. En política, diputades i diputats, com en la vida, hi ha un temps per a cada ambició. Nosaltres tenim una ambició molt clara a l'horitzó per a Catalunya, que és que Catalunya torni a liderar econòmicament Espanya; torni a liderar la creació de prosperitat, la generació de prosperitat a

Espanya. Catalunya va oferir al conjunt d'Espanya el seu dinamisme econòmic i el valor afegit que representa la seva aposta per la nova indústria, pel coneixement i per l'economia digital. Això vol aportar Catalunya al conjunt d'Espanya i al conjunt d'Europa.

El lideratge econòmic va més enllà del producte interior brut, que també és rellevant, o de qualsevol altre indicador, de la renda per càpita, que també és important. És també, al nostre entendre, una qüestió de valors i de model. I els hi he parlat abans de dos models: prosperitat compartida o prosperitat excloent.

Avui, diputades i diputats, es compleixen trenta-dos anys de la mort de Willy Brandt, el primer canceller socialdemòcrata de la República Federal d'Alemanya i Premi Nobel de la Pau, per cert –també és pertinent citar-lo per això–, l'any 1971. Avui en reclamem el seu llegat i ens en considerem hereus, perquè, com ell mateix va dir, la justícia social sense llibertat és una quimera i la llibertat sense justícia social és una injustícia en ella mateixa. És a dir, valors i model; socialdemocràcia enfront d'un ultraliberalisme desbocat. Prosperitat compartida o prosperitat excloent: que uns pocs tinguin cada vegada més o que es generi prosperitat i que arribi a tot arreu.

Repeteixo allò que he dit al principi, el nostre model, és clar, és el de la prosperitat compartida, no pas el de la prosperitat excloent. Aquesta és la raó de voler liderar econòmicament Espanya, aportar, demostrar que és possible un model de prosperitat compartida i tenir èxit en matèria econòmica. Per això apostem per uns serveis públics millors, per més redistribució i per generar llocs de treball de qualitat i amb salaris dignes.

Alguns exemples que ens indiquen, a criteri meu, el camí a seguir. Doncs, mirin, Catalunya encapçala el número d'empreses innovadores a Espanya, amb un 22,9 per cent –vint-i-tres per cent, així arrodonim–, i el segon trimestre d'aquest any ha liderat la constitució de noves empreses. És un informe estadístic mercantil dels registradors. Catalunya s'ha consolidat com la regió líder en empenedoria tecnològica amb 2.064 empreses tecnològiques actives. Informe 2024 d'Ecosistema Startup. Seguim sent líders en sol·licituds de patents, segons l'Oficina Europea de Patents.

Ara ens toca generar les millors condicions per seguir impulsant un dinamisme econòmic a Catalunya. L'economia del país requereix comptar amb un empresariat robust, una recerca i un coneixement punters i una agricultura, ramaderia i pesca sòlides.

Conseller Ordeig, vam visitar la Fira de Sant Miquel, i vam veure un sector potent, amb ganes d'anar endavant, amb projectes, amb ambició, amb innovació per anar endavant.

Diàleg social permanent com a instrument bàsic, com una base, també, com una eina per assolir l'èxit. Per això hem tingut..., ja he tingut ocasió de reunir-me amb agents socials i econòmics, amb sindicats –Comissions Obreres, UGT–, amb Foment del Treball, amb Pimec, ho faré breument amb Cecot i també amb la Taula del Tercer Sector. He trobat en tots ells ganes, propostes i empenta per tirar el país endavant –ho he de dir amb tota claredat. Visions amb matisos, però tots compartien unes ganes de tirar el país endavant. I aquesta empenta, aquestes ganes, que analitzarem també en la Direcció General de Diàleg Social, que crearem per garantir una comunicació fluida entre Govern i agents socials, que volem tenir aquesta comunicació fluida. El conseller Sàmper n'és el responsable. Després, amb una atenció a petites i mitjanes empreses. Les pimes constitueixen aproximadament, les petites i mitjanes empreses, el seixanta per cent de la nostra prosperitat. Tenir cura també del treball autònom. Els autònoms i autònomes representen el 8,8 per cent de l'ocupació a Catalunya.

I el primer pas per a tot això, diputades i diputats, és tenir uns pressupostos ambiciosos. Això és la tasca en la que està treballant la consellera d'Economia, la consellera Romero. Hem iniciat ja els tràmits a nivell de govern i els treballs a l'interior de Govern, i també contactes amb la resta de grups per donar un impuls als pressupostos per a l'any 2025. Espero aquí. Soc conscient que el meu grup té un suport de quaranta-dos diputats i que en fan falta seixanta-vuit, i, per tant, n'hem de buscar vint-i-sis. Saben vostès que prioritàriament ens adreçarem als grups amb els que vam arribar a acords d'investidura. Els pressupostos són necessaris per implementar moltes de les qüestions dels acords d'investidura. Tinc tot el respecte per les posicions

polítiques que tinguin totes les formacions polítiques. Ho farem des d'un diàleg de tu a tu, sense faltar al respecte a ningú, escoltant totes les propostes, amb un esperit constructiu que espero també trobar en el conjunt de la cambra, eh? Hi insisteixo, crec que podrem comptar amb un debat constructiu i comptar amb propostes dels grups parlamentaris perquè els pressupostos ofereixin les solucions que els 8 milions de catalans i catalanes necessiten. Jo soc dels que creu que el diàleg i el debat i el contrast de propostes milloren els projectes inicials. Per tant, no vindrem, per descomptat que no, amb una proposta tancada. Vindrem amb una proposta oberta, perquè la Cambra l'enriqueixi, fruit del diàleg que la consellera Romero tindrà amb el conjunt de grups. I, hi insisteixo, deuen entendre vostès que comencem per aquells que van donar suport a la meva investidura, només faltaria, eh?

He deixat, també, per a darrera instància la qüestió del finançament de Catalunya, no pas perquè no ho consideri una qüestió important i essencial, sinó tot el contrari. Però tampoc vull –o crec jo– que aquest debat hagi de ser un debat que ens faci oblidar de les altres prioritats, de les altres qüestions necessàries també per a Catalunya i tenir un debat més enriquidor. Però, efectivament, és una qüestió important.

Ho deia abans: cada ambició necessita el seu temps. D'ençà de la meva darrera compareixença en aquest Parlament, crec que hem aconseguit algunes millores en aquest àmbit. Primer, no he sentit a cap responsable de cap comunitat autònoma defensar que no s'hagi de reformar el finançament. Ningú. És un primer punt d'acord, diputades i diputats. Ningú diu que està conforme amb lo que té. Tothom diu que s'ha de reformar. És un primer punt d'acord. Aquí hem de portar el debat, als arguments, al contrast d'opinions; no al soroll, que alguns volen i que jo no contribuiré en re. Per tant, primer punt d'acord.

Segon punt d'acord. S'ha començat a veure en reunions que ja vostès coneixen que s'estan produint una consideració, un aterratge a arguments i a raons sobre aquesta qüestió. És el que el Govern defensarà que es faci. Torno a reiterar el compromís del Govern de Catalunya en implementar l'acord de finançament que vam assolir el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana. Això passarà. Ho dic per aquells que es

pensen... Això passarà. Hi haurà un nou finançament per a Catalunya en els termes acordats amb Esquerra Republicana i amb el calendari acordat amb Esquerra Republicana. Sé que costarà, sé que serà més fàcil si comptem amb un suport ampli d'aquesta cambra, que demano un cop més explícitament. El meu compromís és complir l'acord estricte al que vam arribar. Sé que serà més fàcil que ho pugui fer, en benefici de Catalunya, no en benefici del meu Govern..., en benefici de la sanitat, de l'educació, de la seguretat, dels drets socials, de l'emprenedoria, de la cultura, de l'esport, de la llengua, de la recerca d'aquest país, de la justícia d'aquest país, i si compto amb el suport ampli d'aquesta cambra, perfecte, ho agrairé, i ho reconeixeré també com un mèrit de tots. Tindrem ocasió d'anar-ho constatant i d'anar-ho veient.

També oberts a propostes que es puguin fer, però han de ser propostes viables i factibles, que toquin de peus a terra, no que busquin entorpir i posar el dit a la llaga a l'acord a què hem arribat per veure si ara ho fem... No. Si anem per aquí comencem malament, i no cal ni que comencem. L'acord és ambiciós. Això, també, no he sentit ningú que no ho digui, que no ho reconegui. L'acord és ambiciós. Nosaltres treballarem seriosament. Hi estem treballant, amb discreció, però hi estem treballant, per portar a la pràctica aquest acord de finançament.

Un model de finançament que no va contra ningú –que no va contra ningú–, que va a favor de Catalunya i que no renuncia a un concepte de solidaritat. És un acord fet per formacions polítiques progressistes i d'esquerres, que tenim en el nostre ADN. Discrepem en altres coses: en això no, la solidaritat. És un acord que va a favor de la solidaritat, no va en contra de ningú. Alguns faran lectures..., les que vulguin. Llegeixin el text de l'acord. És un acord respectuós amb tothom i que va a favor, hi insisteixo, de que Catalunya tingui un finançament just que ens permeti proporcionar els serveis que reclama la societat catalana, afavorir el nostre creixement econòmic, també per ajudar a generar més prosperitat al conjunt d'Espanya. Volem un finançament útil i eficaç, ambiciós i realista; no pas convertir-lo en una reclamació interminable, sinó fer-lo efectiu per al conjunt de Catalunya. Treballarem en els termes dels acords d'investidura complint els acords.

Vaig acabant ja. I voldria acabar la meva intervenció parlant de cultura i de llengua, el català. Aquests darrers dies he tingut ocasió, perquè s'han produït diferents esdeveniments d'inici del curs cultural, de constatar el bon moment que viu la cultura catalana. Ho he constatat amb la consellera de Cultura. Ahir mateix, si m'ho permeten, celebràvem vint-i-cinc anys de la reconstrucció del Liceu. Va ser un moment important per a Catalunya, la reobertura del Liceu. Es va cremar el 31 de gener del 94 i va reobrir les portes el 7 d'octubre del 99. Un moment que es podia el país enfonsar o que es podia, i el país, amb col·laboració de totes les administracions –Generalitat, ajuntament, diputació i Govern d'Espanya–, en cinc anys va tornar a reobrir el Liceu. I no va parar de fer-se òpera a Catalunya, en altres indrets i en altres teatres i en altres instal·lacions culturals.

Va ser un acte carregat d'emoció i de lliçons. I al final jo em vaig permetre d'extraure la partitura de l'èxit del Liceu, per traslladar-la al conjunt del sector cultural i del país. A vegades va bé, quan les coses es fan bé, pensar per què van bé. Tenim sempre tendència a analitzar lo que va malament. I per què no analitzem alguna vegada lo que va bé i veiem per què ha anat bé? Quina és la fórmula d'èxit? La fórmula d'èxit, la partitura d'èxit del Liceu és, primer, entusiasme i estima ciutadana. Hi havia entusiasme al mateix moment que..., encara no estava el foc apagat i ja hi havia gent –Montserrat Caballé– dient: «Això es reconstruirà.» Entusiasme i estima ciutadana. La ciutadania es va sentir allò seu.

Segon, compromís i col·laboració entre administracions públiques. Col·laboració, no va haver-hi una carrera a veure qui feia... Tothom es va arrencar: Generalitat, diputació, ajuntament, en fi, Govern d'Espanya, per fer una feina ben feta. Fins i tot la propietat del Liceu.

I, tercer, empena i mecenatge d'empreses i entitats privades, també van remar a favor i van entendre les noves fórmules que s'havien de fer per millorar aquesta instal·lació cultural, no? La conclusió és clara des del meu punt de vista: quan anem plegats la música sona millor i som capaços d'aconseguir coses extraordinàries. També ho he constatat a l'estrena de la temporada del Teatre Lliure amb l'excel·lent versió de La

gavina de Txékhov, per part de Julio Manrique, o a l'estrena del Teatre Nacional de Catalunya amb el musical Ànima, o a l'estrena de la temporada de l'Auditori, també, amb una actuació molt reeixida, no? Amb això vull dir que el reforç de la nostra cultura i de la nostra llengua comença pel reforç i la dignificació de les nostres institucions culturals, que tenen el compromís del Govern de que estarem al seu costat i vetllarem per elles.

Així ho parlava també l'altre dia amb la presidenta de l'Institut d'Estudis Catalans, Teresa Cabré. És necessari recuperar, diputades i diputats, el protagonisme de l'Institut d'Estudis Catalans, ja que d'ençà de la seva creació –vull recordar-ho– l'any 1907 per Enric Prat de la Riba, ha esdevingut un centre multidisciplinari de coneixement, d'enfortiment de la nostra llengua i de la nostra cultura, fent de la llengua una eina central de cohesió i d'integració del país. També vull reconèixer aquí que és una tasca –m'ho va traslladar així la presidenta de l'Institut– que va iniciar el president Aragonès, d'una forma, a més a més, molt personal, i que jo em comprometo a seguir també. Crec que és un bon camí. Ho he parlat amb la consellera i amb el conseller. Enfortir l'Institut d'Estudis Catalans, hi insisteixo, institució creada el 1907 per Prat de la Riba. Em vaig comprometre amb la seva presidenta a reforçar els lligams i a millorar-ne el finançament.

El català forma part de la columna vertebral de Catalunya. La nostra llengua ha de ser un element clau de progrés, de cohesió, de gaudi i de convivència. Tenim reptes i dificultats per resoldre, tal com mostra l'informe que el conseller Vila va presentar al conjunt del Govern. Hem de posar fàcil l'ús del català per part de tothom. En aquest sentit, ja hem activat un pla de xoc per augmentar l'oferta destinada als adults que volen aprendre català, per cert, un mecanisme d'integració. Per cert, a la celebració de l'Onze de Setembre a Madrid doncs vaig poder tenir un intercanvi d'opinions amb els professors que ensenyen català a Madrid, amb un nombre de tres-cents alumnes matriculats que aprenen català a Madrid, alguns d'ells simplement perquè volen enriquir el seu marc lingüístic, alguns d'ells perquè tenen lligams amb Catalunya, afectius, o alguns d'ells perquè descendeixen de catalans que s'hi van establir. Però

alguns..., un em van dir: «Aprenc català perquè em dona la gana.» M'ho va dir així, molt castissament. Bé, doncs també tenim obligació, conseller, de proporcionar-los les eines perquè ho puguin fer amb el màxim rigor i facilitats, no?

Augmentar els recursos per garantir l'ús del català en els àmbits institucionals, especialment en aquells àmbits on més ha de créixer l'ús de la llengua –la justícia, per descomptat, és un d'ells–, i també atendre el desafiament i oportunitats del món audiovisual i tecnològic, que ens plantegen tot un repte –vostès ho saben també– perquè el català aquí tingui un reconeixement i una presència. Si sumem tots i si preservem el català de polèmiques ermes i el sabem situar bé en els entorns educatius, culturals i institucions socials, serà molt millor per al català i per al conjunt de Catalunya i per a tots nosaltres. També us convido, en aquest sentit, a fer un esforç i a assolir el més aviat possible un pacte pel català, que també, hi insisteixo, no serà mèrit del Govern; serà mèrit, si s'assoleix –espero que sí–, del conjunt del Govern, no?

Acabo ja. Catalunya, com el món, es troba en un moment de canvi, i els canvis generen incerteses. Però Catalunya ha de ser allò que sempre ha estat: un país modern, amb arrels, segur de les seves possibilitats i amb ambicions clares. Aquesta certesa comença per l'exercici d'un bon govern dels qui en tenim la responsabilitat de representar-la i de representar els anhels i les esperances dels catalans i les catalanes. Jo soc un home que m'agrada bastant tenir les coses planificades, i no m'atribueixo un esperit massa revolucionari. Però sí que vull una triple revolució per a Catalunya: la revolució del bon govern, la revolució de la normalitat institucional i la revolució del respecte. A aquestes tres revolucions m'hi apunto, a la primera, si pot ser, i m'agradaria que m'acompanyessin tots vostès. Revolució del bon govern, revolució de la normalitat institucional i revolució del respecte, eh? Volem ser un govern per a tothom. Impulsem una administració al servei de tothom. Fem una Generalitat que vol representar a tothom. Els demano que cadascú de nosaltres donem el millor de nosaltres mateixos per fer una Catalunya millor per a tothom. No tinc cap dubte que els millors anys de Catalunya estan per venir i que el camí per fer-los realitat ja ha

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Oficina del President

Gabinet de Comunicació del President

començat. Ho farem entre totes i entre tots, convertint les nostres diferències i la nostra diversitat en la força de la nostra esperança.

Moltíssimes gràcies, senyores diputades i senyors diputats.